

Publicerad 2007-10-21 01:05 av studtsbollen

jobbiga gamla känslor i ord.

jag tittar ner. vågar inte se in i ögonen. han blir lugn snart. jag känner blodsmaken i munnen. men känner jag den? jag känner inget längre, varken i hjärta själ eller i kropp. jag tittar mot spegeln men tittar lika snabbt bort.

Jag plockar upp glassplitter från golvet.

Jag skäms

Jag kan hans ögon. Jag vet när jag kan slappna av och när jag skall vara på min vakt.

Jag kan hans ögon

Hon skakar mig. Snälla se. snälla kom tillbaka. Varför är du sån här? det är inte du!

Men, han älskar ju mig?

Vadå vad menar hon. Vad menar dom.

hAN ÄLSkar ju mig?

Allt är borta alla vänner, familj det ända som är kvar är en kropp utan känslor. Vem är jag? Jag känner inte mig själv?

Allt känns tomt.

Jag vågar inte ha linnen. Han vill inte det. och varför skall jag visa mig. Jag vågar inte prata med någon. Han tittar. Det kan misstolkas. Och det är mitt fel jag gör fel hela tiden. Jag förtjänar det jag får.

jAG klär inte upp mig.!

Varför stannade jag så länge. Hur blev jag så blind. Gillade jag det? Hur kunde jag inte se vem han egentligen var? Var jag naiv. Ärsh han ändrar sig. Men han kom aldrig tillbaka, den jag träffade. Det ända som fanns kvar var länge var mörker kyla och hans ögon.

Varför?

NU ÄR JAG FRI.

Jag LEVER!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren studsollen med Poeter.se id #19505 innehar upphovsrätten